

Mythologia, Padoue, 1616 - 40 : Apollon parmi les Muses

Auteur(s) : Ferroverde, Filippo (graveur)

Collection Série C - 1615. Filippo Ferroverde, Nove Imagini degli dei (Padoue)

[Nove Imagini, Padoue, 1615 - 013 : Apollon parmi les Muses](#) a pour reproduction ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Citer cette page

Ferroverde, Filippo (graveur), *Mythologia* Padoue, 1616 - 40 : Apollon parmi les Muses, 1616

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/7759>

Présentation du document

Publication *Mythologiae, siue, Explicationis fabularum libri decem*, Patavii, Apud Petrum paulum Tozzi, ex typographeio Laurentij Pasquati, 1616

Exemplaire HathiTrust : Getty Research Institute -

<https://catalog.hathitrust.org/Record/100240830>

Formatin-4

Pagination

- p. 183
- p. 405

Exposition virtuelle [La "Mythologie" et ses gravures](#)

Notice créée par [Maria Laura Cucciniello](#) Notice créée le 11/09/2023 Dernière modification le 25/11/2024

pheus,

principes populorū, ποικίλες θεοῖς vocat. Hic agitur nominis confuctudo cū ab eis qui erat armata translata sit. postea locum dedit fabulæ Herodotus in Euterpe omnes illos qui ab Aegyptiis Dii habiti sunt, regnasse apud Aegyptios ostendit, atque inquit corum omnium postremum Orum Osiridis, quem Apollinem Græci vocarunt, imperasse, ut est in his: τὸ δὲ πρότερον τὸν ἀρδπάρ τετραγένεαν τὸν τε εἰς αἰγύπτῳ ἀρχοντας, καὶ εγγενεῖαν τοτινῶν Δρυόσις, καὶ ταύτους εἰσέβηται τοικρατεῖστα σενοι, ὃς αὐτον διατέλει βασιλεὺσαι μερον τὸν ὄσι προτεραῖς, τοι. απόλλωνα εἰλανεῖς ὄνομάζεται τοτον κατατάσσεται τοσῶν, βασιλεὺσαι τοις αὐτον αἴγιον πτον. Arque prius horum hominum Deos fuisse illos, qui regnauerant in Aegypto, qui non amplius inter mortales degerent: inter quos unus fuerit semper, qui reliquos auctoritate antiret. Postremus autem omnium regnauit Orus Osiridi filius quæ Græci vocarunt Apollinē. Est enim Osiris Bacchus, ut dictum est. Dicitur est Apollo, cū boues Admeti costodiret, occi pteresus citharam innescé, ut ait Pausanias in prioribus Eliacis, cūm lyram Mercu rini innescérit, ut dicetur. Fertur idem fuisse musicæ & vaniciorum inventor, ut est in primo Metamorphosewn Ouidii:

Inspirer est genitor: per me quod erit, fuit, Eldus pater: per me concordant carmina uenit.

Perrile sane & piceatum intentum fuit Apollinis musica, quæ tanquam solarium quadam, & ad obliuionem humanitati calamitatum remedium, quibus vita hominum vndeque septa est, fuit inventa, verum illam nunc magis efficiendarunt quam conueniebat, ut chromatis cum melos adhibuerunt ad demulcendos animos: nunc magis virilem fecerunt: nunc ex his ambobus modulis fecerunt permistam: sicuti requirebat retum presentium ratio. Neque tundis omnino aut multibamus habitus est, qui musicæ noui fuisse ignarus. Alius fuit musicæ modulus, cūm per numeros animi in bellum essent incitandi, aliis modulus fuit in convivis, aliis inter Deorum sacrificia. Qui enim modulos rectè cognoverit, & quibus ex numeris componantur singuli, ille facilè ad omnia tempora musicam rationem accommodabit. Fuerunt hac ipsa de causa Musicæ in eius tutela creditæ, quarum & dux pater Apollo fuit existimatus. Fabulantur Linum Amphimaro Neptuni filio & Vrania genitum fuisse: qui cūm omnes mortales gloria musicæ antecelleret, ab Apolline, cui se cantu conferebat, fuit extremo supplicio affectus, cui etiam parentant ante sacra Musarum. Fuit etiam Linus Apollinis & Terpsichores filius: vel, ut alii maluerunt, Vranie & Mercurii, qui fuit ab Hercule cithara occisus, cuius discipuli fuisse memorabantur Thamyras, Or-

pheus.

**Egregius cantor cantabat ibi, hisq; silentes
Audibant: redicunt cantor cantabat Achium
Difficilem è Troja, quem Pallas probuit illū,**

Harum igitur cantilenarum, & canticorum,
& poetarum praesides Musas putabantur, qua-
rum dux ceditus est Apollo.

Hastanta suavitate dixerunt esse sapientes, ut optimum creditur sibi remedium aduersus omnes voluptatum illecebras, sicut ait Theocritus in Pastoribus:

Ἐτὶ ταῦτα πάντας γλυκεσθέρω, ἐτε μελισσας
ἄρδει, οὐτοι ε μην μόνοι θίλαι, καγαρόπτες
γαλεῖστι, ταῦτα ἐτε δακτύσατο κίρκει.
Non ita ver gratum est apibus, non lumina flo-
rum,

Ut mihi sunt Musae, qui lata respiciunt ha-
Ladere non possunt mox dire pocula Circes-

Est autem Musatum vis prope admirabilis credita: quippe cum oī suavitatem orationis, rerumque & figuratorum mirabilem varietatem, multa pro ueris falsa personadeant: neque quidquam sit tam temne & imbecillum quod poetarum peritorum artificium non mirifice exollarat, cum praesertim ipse de scipis dicant in Theogonia:

Διερχεσθαι πολλαδ. λέγεντες τιμοτενούσια
ἴδυεν διετιμεῖ, ανθεῖα μυθιστα-
ρια.

Mentiri scimus per multis simillima veris.
Si libens rursus, scimus quoque vera profari.
Fabulati sunt antiqui Musas grauerter seren-

tes, quod Venus amoris stimulos sibi inituixi-
set, Adonum ne alio eius amicum, cum aliis alio
rum mortalium desiderio capte fuerunt: ut
Calliope OEnagi, è quo peperit Orpheum &
Cymothoem: Terpsichore è Styrene Rhe-
sum suscepit, Clio Linum & Magnete, atque
aliæ ex aliis. Nam de laudibus venationis can-
tum pericundum canentes illum huiusmodi im-
bibeat etiam cantum detinuerunt, donec Mars
Adonis rivalis in aprum verteretur, ipsumq;
Adonum percuteret, vel (ut aliis magis placuit)
in Adonim aprum excitaret, à quo fuit iecus-
tum ex Adonis sanguine nata est anemona
rubra, cum prius esset alba. cum Venus passis
capillis ac nudis pedibus eo accurreret, sola ru-
buit ob Veneris sanguinem, quia spina eius pe-
dem grauiter pupagisset. Fuerunt tamen noui-
nulli, qui Musas semper castas fuisse dixerint,
ut testatur Plato in eo epigrammate, quod est
apud Diog. Laert.

αριτρις Ματαισι, κορώτια τὰν αφεδίταν
τιματ', ἡ τὸν ἐρωτικού στηλίσουσα
καὶ υπόσαι ποτὶ κύπρινα επει ταῦτα
οἱ μηνδ' ἐπετάσσει τέτο τι παράδειτο.
Ad Musas Venus hac: dabo Amori telopuelle.
Ad